Praktická telepathie

Dialog s Milošem Maixnerem (1921)



Miloš Maixner

Současná interpretace:

Jana Horkelová

Obsah

Úvod....2
ČÁST I....3
1. Co znamená přenos bez slov....3
2. Dvě vědomí a neznámé spojovadlo....8
3. Pozornost jako síla....14
4. Obraz a představivost....19
5. Souznění a naladění....22
ČÁST II....27
6. Synchronizace a zrcadlení....27
7. Vnímavost a otevřenost....29
8. Sugestibilita a hranice mysli....32
9. Obrana vědomí....35
10. Když se pole naruší....38
ČÁST III....41
11. Pokusy a jejich význam....41
12. Vliv bez násilí....43
13. Síla záměru....45
14. Ticho mezi lidmi....50
15. Co zůstává po sto letech....52
16. Ticho po slově....54
Závěr....54
Telepathie jako obraz vztahu....54
Poděkování čtenářům....55

Úvod

Tato kniha se neotevřela náhodou. Nepřišla jako historická kuriozita ani jako návrat k zapomenutému okultismu. Otevřela se jako ticho, které čekalo na vyslyšení. Když jsem vzala do ruky text z roku 1921, necítila jsem odstup jednoho století. Cítila jsem otázku, která zůstává. Co se děje mezi dvěma lidmi, když se jejich pozornost skutečně setká. Co se děje v prostoru, který není vidět, a přesto mění naše jednání, rozhodnutí i vnímání.

Miloš Maixner psal pevně. Jeho jazyk je jistý, někdy přísný, někdy varující. Přesto pod touto jistotou pulzuje něco křehkého. Touha porozumět neviditelnému pohybu mezi myslí a myslí. Touha uchopit okamžik, kdy dva lidé vědí, aniž by si cokoli řekli. Tento okamžik není výjimečný. Děje se v běžném životě. Matka se otočí ve chvíli, kdy se její dítě nadechne k pláči, ještě než zazní hlas. Blízký člověk vám napíše právě ve chvíli, kdy na něj intenzivně myslíte. Vejdete do místnosti a okamžitě cítíte napětí, i když nikdo nemluví. To nejsou zázraky. To je citlivost pole, v němž žijeme.

Psychologie dnes hovoří o zrcadlení, o neverbální synchronizaci, o souhře nervových systémů. Hermetická tradice mluví o rezonanci, o souznění, o přenosu skrze neviditelné spojení. Dvě různé řeči, jeden zážitek. Když se dva lidé naladí, jejich dech se zpomalí do stejného rytmu. Jejich těla zaujmou podobnou polohu. Jejich myšlenky se přibližují. Někdy stačí pohled a víme, co druhý prožívá. Ne proto, že bychom četli jeho mysl. Ale proto, že mezi námi vznikl vztahový prostor, v němž se pohybujeme společně.

Telepathie v této knize není výkřikem nadpřirozena. Je obrazem tohoto prostoru. Je pokusem popsat, že vědomí není uzavřená nádoba. Když na někoho myslíme s plnou

pozorností, něco se v nás soustředí. A když je druhý otevřený, citlivý, vnímavý, může tento pohyb zachytit. Ne jako větu. Spíše jako náznak, náladu, impuls. Jako tiché vědění, které se objeví bez zjevného zdroje.

Zkusme si představit jednoduchou situaci. Sedíte naproti člověku, který je vám blízký. Mlčíte. Najednou oba ve stejnou chvíli zvednete hlavu a podíváte se na sebe. Nikdo nic neřekl. Přesto se něco setkalo. Nebo jiný obraz. Přemýšlíte o starém příteli, na kterého jste léta nemysleli. Vybaví se vám jeho tvář, jeho hlas. O hodinu později přijde zpráva. Náhoda. Možná. Ale zkušenost, že mysl není izolovaná, zůstává.

Sto let od vydání původního textu máme jiný slovník. Jsme opatrnější. Vyžadujeme důkazy. A přesto se nezměnila základní lidská zkušenost, že mezi námi existuje něco víc než slova. Maixner tento jev popisuje jazykem své doby. Já k němu přistupuji jako k dialogu. Nesnažím se jeho jistotu převzít ani vyvrátit. Spíše naslouchám. Co z jeho slov je dobové. Co zůstává živé. Co je obrazem, který lze číst nově.

Tato kniha není návodem k ovládání druhých. Není ani obhajobou starých praktik. Je cestou do prostoru mezi lidmi. Do prostoru, kde pozornost vytváří pole a pole ovlivňuje vědomí. Když vstoupíme do vztahu s plnou přítomností, vzniká soulad. A v tomto souladu se přenos děje přirozeně, bez násilí.

Dialog nezačíná důkazem. Začíná pozorností. A pozornost je ticho, které spojuje.

ČÁST I

1. Co znamená přenos bez slov

Miloš Maixner – Vstupní

Telepatií rozumíme přímé přenášení a vnímání myšlenek, pocitů, nálad, představ a úmyslů osob od nás vzdálených bez prostřednictví hlasné nebo psané řeči či jiných znamení a přístrojů. Tedy působení lidské myšlenky na vědomí osoby druhé sympatickou telegrafií prováděnou od vědomí ke vědomí bez použití obvyklých pomůcek pěti smyslů.

O existenci telepatie není dnes více sporu. Co však jest původem i nositelem tohoto působení, to zůstává obestřeno závojem tajemna. Co o tom víme, znamená pouze prohloubení našich vědomostí o zevním ústrojí naší činné organizace. Vše ostatní jsou teorie, dohady a kombinace, kterých je sice potřebí lidskému duchu, jenž si žádá uceleného obrazu nového vědění, kterých však k účinné praxi není třeba. Telepatie je faktem, jenž musí být přijat a vyložen každou školou, ať náboženskou, filosofickou či vědeckou, všech zbarvení spiritualistických i materialistických. Zde nám však nejde o teorie, ale o praxi, a proto se teoretickými výklady budeme zabývat jen natolik, aby byly z cesty odklizeny překážky vznikající z vžitých předsudků a mylných názorů.

Současná reflexe

Maixner otevírá svou knihu vymezením, které je pevné a nekompromisní. Telepatie je pro něj přímé působení myšlenky na vědomí druhého člověka bez zprostředkování smysly, bez

hlasu, bez písma, bez jakéhokoli nástroje. Není to metafora, není to obraz, je to tvrzení o skutečnosti, která se podle něj děje mezi dvěma vědomími. Slovo působení zde nese celou váhu jeho postoje, protože vyjadřuje, že myšlenka není uzavřena uvnitř jednotlivce, ale má dosah, který může překročit vzdálenost i fyzickou oddělenost.

Přirovnání k telegrafii ukazuje, že přenos předpokládá vztah, dvě stanice, mezi nimiž existuje možnost spojení, a že tento přenos není nahodilý, ale probíhá na základě určitého souznění, které autor nazývá sympatickým. Zároveň však přiznává, že nositel tohoto působení zůstává neznámý, zahalený tajemstvím, a že lidské poznání dosud obsáhlo pouze vnější stránky organizace, nikoli samotnou podstatu přenosu. Tím vytváří zvláštní napětí mezi jistotou existence jevu a otevřeností ohledně jeho mechanismu. Důraz přesouvá od teorie k praxi, od vysvětlování k zakoušení, od spekulace k pokusu. Teorie mohou existovat, ale pokud se stanou překážkou, mají být odloženy, stejně jako předsudky, které brání vstoupit do zkušenosti.

V tomto postoji je obsaženo jádro celé knihy: nejde o to, odkud přenos pochází, ale o to, zda se děje a jak se s ním člověk může vědomě setkat. Maixner tím nastavuje základní rámec dialogu mezi dvěma vědomími, který se nebude opírat o důkaz v laboratorním smyslu, nýbrž o zkušenost, která má být pozorována, rozvíjena a prověřována v praxi.

Maixnerova definice přenosu bez smyslového prostředníka v sobě nese zásadní předpoklad, že vědomí není hermeticky uzavřený prostor, ale že mezi dvěma vědomími může vzniknout přímé působení, které se neodehrává skrze běžné komunikační kanály. Tím se otevírá otázka hranice, která obvykle odděluje jednotlivce od okolí, neboť pokud myšlenka může působit bez řeči a bez znaku, znamená to, že její účinek není závislý na fyzickém nosiči, ale na kvalitě vnitřního stavu, který ji nese. Maixner nepolemizuje s tím, jak tento přenos probíhá, ale klade důraz na samotný fakt působení, a tím přesouvá těžiště od vysvětlování k pozorování. V tomto postoji je obsaženo přesvědčení, že zkušenost předchází teorii a že opakované zakoušení určitého jevu je dostatečným důvodem k tomu, aby byl přijat jako skutečnost, i když jeho mechanismus zůstává zahalen. Když hovoří o sympatické telegrafii, vytváří obraz, který není technickou analogií, ale vyjádřením vztahu mezi dvěma póly, jež jsou schopny navázat spojení, pokud existuje podmínka souladu.

Myšlenka zde není pouhým vnitřním komentářem, ale aktivní silou, která může zasáhnout vědomí druhého, a tím se proměňuje v činitele mezilidského dění. Tento pohled posouvá chápání lidské mysli od izolovaného subjektu k účastníkovi širšího pole, v němž se jednotlivé proudy mohou dotýkat a ovlivňovat. Zároveň je důležité, že Maixner nečiní z telepatie výlučný jev vyhrazený zvláštním okolnostem, ale staví ji do roviny praxe, tedy něčeho, co může být zkoušeno a rozvíjeno. Odmítá zdržovat se teoriemi nad míru nezbytnou a zdůrazňuje, že překážkou bývají předsudky a mylné názory, které brání vstoupit do zkušenosti bez předem utvořeného odmítnutí.

Tím vytváří rámec celé knihy, v němž se telepatie jeví jako schopnost podmíněná pozorností, soustředěním a ochotou připustit, že vědomí může mít širší dosah, než se běžně předpokládá. Přenos bez slov zde není chápán jako výjimečný zázrak, ale jako zákonitý důsledek určitého druhu působení, které se odehrává mezi dvěma vědomími, pokud jsou splněny podmínky soustředění a vzájemného naladění.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Praktická telepathie : dialog s Milošem Maixnerem (1921)**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.